

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Martiny Borovcové a soudců JUDr. Romany Novákové a Mgr. Ing. Borise Nypla ve věci

žalobkyně: [redacted] s. r. o., IČO [redacted]
sídlem [redacted]
zastoupená advokátem JUDr. Janem Malým
sídlem Sokolovská 5/49, 186 00 Praha 8 - Karlín

proti
žalovanému: [redacted], IČO [redacted]
sídlem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Morávkem
sídlem Vinohradská 2134/126, 130 00 Praha 3

o zaplacení 699.353 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 19. května 2025, č. j. 3 C 244/2024-164

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu **se** ve výroku I, II a III **potvrzuje**.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni k rukám jejího zástupce náklady odvolacího řízení ve výši 27.951 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Rychnově nad Kněžnou (dále jen „okresní soud“) výrokem I rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobkyni částku 699.353 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z částky 168.609 Kč od 27. 7. 2024 do zaplacení, ve výši 11,75 % p. a. z částky

- 105.629,50 Kč od 27. 7. 2024 do zaplacení, ve výši 12,75 % p. a. z částky 214.884 Kč od 27. 7. 2024 do zaplacení, ve výši 12,75 % p. a. z částky 320.580,50 Kč od 27. 7. 2024 do zaplacení a ve výši 12,75 % p. a. z částky 58.869 Kč od 27. 7. 2024 do zaplacení. Ve výroku II okresní soud uložil žalovanému nahradit žalobkyni k rukám jejího zástupce náklady řízení ve výši 256.737,40 Kč. Ve výroku III stanovil lhůtu k plnění povinností žalovaného do 3 dnů od právní moci rozsudku. Ve výroku IV okresní soud zamítl žalobu v části, jež se týkala úroků z prodlení ve výši 8,5 % p. a. ze 168.609 Kč za dobu od 1. 10. 2021 do 26. 7. 2024, ve výši 11,75 % p. a. ze 105.629,50 Kč od 1. 4. 2022 do 26. 7. 2024, ve výši 15 % p. a. ze 214.884 Kč od 1. 7. 2022 do 26. 7. 2024, ve výši 2,25 % p. a. ze 214.884 Kč od 27. 7. 2024 do zaplacení, ve výši 15 % p. a. ze 320.580,50 Kč od 1. 10. 2022 do 26. 7. 2024, ve výši 2,25 % p. a. ze 320.580,50 Kč od 27. 7. 2024 do zaplacení, ve výši 15 % p. a. z 58.869 Kč od 1. 4. 2023 do 26. 7. 2024 a ve výši 2,25 % p. a. z 58.869 Kč od 27. 7. 2024 do zaplacení.
2. Žalobkyně se po žalovaném domáhala zaplacení podílu na ztrátě podnikání za období 3. čtvrtletí 2021, 1. – 3. čtvrtletí 2022 a za leden 2023 podle smlouvy o spolupráci při zajištění provozu boudy masa v [REDAKCE] uzavřené dne 17. 1. 2017.
 3. Okresní soud zjistil, že strany spolu uzavřely smlouvu o obchodní spolupráci při zajištění provozu střediska boudy masa podle § 1746 odst. 2 zákona 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“). Povinností žalovaného bylo podílet se z 50 % na ztrátě společného podnikání. Strany se dohodly, že smlouvu je možno měnit pouze písemně, číslovanými dodatky. Žalovaný neprokázal, že smlouvu vypověděl. K tomuto tvrzení navrhl důkaz svou výpovědí a souborem přijatých a vydaných faktur. Okresní soud nevěřil výpovědi žalovaného. Žalobkyně prokázala elektronickou komunikací mezi stranami z let 2019, 2020 a 2021 a zápisy z porad ze dne 9. 3. 2020 a 25. 10. 2021, z nichž plyne, že obě strany intenzivně spolupracovaly při podnikání v boudě masa. Činnost žalovaného odpovídala ujednání čl. II 3 smlouvy o spolupráci (zajištění, nastavení a kontrola práce rezníků, obchodní zajištění odbytu výrobků, cenotvorba a zavádění výrobků na trh, návrhy administrativní agendy žalobkyně, řešení nedostatků, zaučení a kontrola zaměstnanců žalobkyně apod). Činnost žalovaného pro žalobkyni i v období po roce 2018 vyplynula i z výpovědi svědků [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]. Advokát [REDAKCE] vypověděl, že v r. 2022 mu [REDAKCE] uložil přípravu smlouvy s [REDAKCE] s. r. o., která by navázala na spolupráci žalobkyně a žalovaného. Žalovaný neprokázal ani tvrzení, že žalobkyni poskytoval služby na základě samostatných dohod a že za to mu bylo žalobkyní placeno. Žalobkyně prokázala, že faktury z let 2017-2022 byly vystaveny za práci syna žalovaného [REDAKCE], který pracoval pro žalobkyni na základě dohod o provedení práce. Výše uplatněného nároku byla nesporná. Skutečnost, že žalobkyně vyfakturovala žalovanému pohledávku až v průběhu řízení, měl okresní soud za nerozhodnou. Žalobkyně vyzvala žalovaného k zaplacení pohledávky ve výši 699.353 Kč dopisem ze dne 11. 7. 2024 se splatností do 14 dnů od doručení vyúčtování. Dodejkou do datové schránky prokázala, že dopis byl žalovanému doručen 12. 7. 2024. Částka se stala splatnou 26. 7. 2024. Žalovaný se dostal do prodlení od 27. 7. 2024. Žalobkyni tak vznikl i nárok na úroky z prodlení ve smyslu § 1970 o. z. a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. Sazba úroků z prodlení ve 2. pol. 2024 činila 12,75 % p. a. Proto okresní soud v převážné zčásti vyhověl žalobě a zamítl ji pouze v té části, v níž se žalobkyně bezdůvodně domáhala úroků z prodlení – jednak za dobu, kdy žalovaný ještě nebyl v prodlení (před 27. 7. 2024) a jednak ve výši přesahující 12,75 %. Žalovanému bylo uloženo nahradit ve věci úspěšné žalobkyni náklady řízení podle § 142 odst. 1 o. s. ř.
 4. Proti rozsudku podal odvolání žalovaný. Namítl, že se okresní soud nevypořádal s tvrzením žalovaného o ukončení smlouvy a s absencí fakturace na základě smlouvy ve vztahu k období po roce 2018. Neexistenci fakturace podle smlouvy po roce 2018 měl žalovaný

za stěžejní důkaz svědčící o tom, že došlo k ukončení smlouvy výpovědí. Pauza ve fakturaci trvala bez přerušení po dobu šesti let. Žalobkyně neprokázala, že došlo k dohodě o odkladu fakturace z důvodu nedobré hospodářské situace žalovaného. Žalovaný neposkytoval své služby na základě smlouvy po konci roku 2018. V tomto období žalovaný pro žalobkyni příležitostně vykonával určité činnosti, a to bourání a zpracování zvěřiny a občasné přátelské rady ohledně provozu bourárny za odměnu v řádech nižších tisíců Kč, které vždy po jejich provedení žalobkyni řádně fakturoval. Tuto skutečnost žalovaný prokázal svými účetními dokumenty. Vedle toho žalovaný občasné poskytoval žalobkyni rady a doporučení ohledně provozu bourárny, za tuto činnost si však žalovaný nikdy nic neúčtoval. K fakturaci podle smlouvy o spolupráci mělo docházet po uzavření kvartálního období. Žalovaný však žalobkyni fakturoval nahodile, nikoliv v návaznosti na uplynulá kvartální období. Rovněž fakturoval částky, které nemají jakýkoliv odraz ve výsledcích hospodaření bourárny. Obecně nedává žádný smysl zůstat v obchodním vztahu, který nejenže negeneruje zisk, ale navíc způsobuje značnou ztrátu. To vše za situace, kdy žalovaný mohl smlouvu a jí založenou spolupráci kdykoliv ukončit výpovědí. Pokud by bylo pravdivé tvrzení žalobkyně, že smlouva trvala i po roce 2018, znamenalo by to, že žalobkyně nechala dobrovolně promlčet nároky za dva a půl roku trvání smlouvy. Za období před koncem roku 2018 žalobkyně žalovanému podíl na ztrátě pravidelně fakturovala. Z důvodu procesní opatrnosti žalovaný namítl rozpor uplatnění nároku s dobrými mravy. Žalobkyně uplatnila nárok po téměř šesti letech, kdy žalovaný měl smlouvu za ukončenou. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud zrušil rozsudek okresního soudu a věc se vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

5. Žalobkyně s odvoláním žalovaného nesouhlasila. Žalovaný neprokázal ukončení smlouvy výpovědí v roce 2018. Žalobkyně prokázala doložením záznamů elektronické komunikace mezi stranami, že obě strany intenzivně spolupracovaly při podnikání v bourárně i v letech, za něž je nárok uplatňován. Ze záznamů elektronické korespondence stran plyne, že žalovaný dostával zprávy o hospodářských výsledcích podnikání včetně přehledů o výdělku jednotlivých zaměstnanců zvěřinového závodu, dále dokumenty, plány, hospodářské výsledky a rozvahy dalšího rozvoje střediska bourárny, záznamy konzultací a porad, dále že řešil v letech 2017 – 2023 se zaměstnanci žalobkyně řadu provozních otázek - přijetí [redacted] řezníka v r. 2019, návrh kupní smlouvy s [redacted] v r. 2022, konzultace k obchodování se spol. [redacted] či konzultace s [redacted] v r. 2022, při přijetí nového řezníka. To okresní soud posoudil jako projevy řídicí činnosti odpovídající vymezení povinností žalovaného podle ujednání v čl. II 3 smlouvy o spolupráci. Činnost žalovaného pro žalobkyni potvrdili i svědci a zápis z porady vedení žalobkyně ze dne 25. 10. 2021. Žalovaný (ať již pod svým jménem či následně pod hlavičkou [redacted] s. r. o.) poskytoval pro žalobkyni kontinuálně od začátku roku 2017 až do téměř poloviny roku 2024 totožnou činnost, totožným způsobem. Tato činnost přesně odpovídala sjednané smlouvě, když žádná jiná smlouva než smlouva o spolupráci mezi účastníky, resp. následně mezi žalobkyní a [redacted] s. r. o. uzavřena nebyla. Absence fakturace ze strany žalobkyně nezpůsobila zánik jejího nároku. Dopadla výlučně na splatnost nároku a výši úroku z prodlení, nikoliv jistiny. Žalobkyně nechala promlčet své nároky za dva a půl roku trvání smlouvy pro nadstandardní vztah se žalovaným, který potvrdili i svědci. Žalovaný byl povinen dluh zaplatit na základě výzvy žalobkyně do 26. 7. 2024. Od 27. 7. 2024 se ocitl v prodlení. Žalobkyně navrhla, aby krajský soud rozhodnutí okresního soudu jako věcně správné potvrdil a přiznal žalobkyni náklady řízení za odvolací řízení.
6. Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno oprávněnou osobou, v zákonné lhůtě a že je přípustné (§ 201, contr. § 202, § 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal rozsudek okresního soudu včetně řízení jeho vydání předcházejícího (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.)

při nařízeném jednání (§ 214 odst. 1 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.

7. Okresní soud správně zjistil, že mezi účastníky byla uzavřena smlouva o spolupráci jako nepojmenovaná smlouva ve smyslu § 1746 odst. 2 o. z. Podle čl. II odst. 2 a 3 smlouvy měl žalovaný zajišťovat provoz a know-how pro středisko bourárny, kontrolovat práci řezníků, obchodně zajistit odbyt výrobků, měl na starosti cenotvorbu, měl poskytovat know-how výrobních artiklů, apod. Podle čl. VI odst. 1 smlouvy se žalobkyně s žalovaným dohodli, že se budou podílet na zisku či ztrátě střediska bourárny rovným dílem, každá strana 50 %, a to za každé kvartální období. Podle čl. VII odst. 4 smlouvy měla žalobkyně v případě ztráty vystavit fakturu, v níž bude vyčíslena 1/2 ztráty za dané období. Žalovaný se zavázal fakturu zaplatit do 14 dnů.
8. Krajský soud se shoduje s okresním soudem, že žalovaný neprokázal, že smlouvu o spolupráci ústně vypověděl koncem roku 2018. Žalobkyně takovou skutečnost popírala. Povinnost žalovaného své tvrzení prokázat je dána § 120 odst. 1 o. s. ř. Těto povinnosti žalovaný nedostál.
9. Jeho výpovědi okresní soud neuvěřil. Žalobkyně prokázala výpověďmi svědků, záznamy elektronické komunikace a zápisy z porad, že žalovaný vykonával smluvní činnost pro žalobkyni až do roku 2023.
10. Pokud šlo o fakturaci žalovaného, z výpisu faktur vystavených žalovaným vyplynulo, že žalobkyni účtoval měsíčně částky v obdobné výši v roce 2018 (do tvrzené výpovědi), i v následujících letech. Z těchto důkazů nelze dovodit změnu finančních vztahů mezi žalobkyní a žalovaným po roce 2018.
11. Neexistence fakturace ztráty žalobkyní podle smlouvy po roce 2018 byla nesporná. Vyúčtovat žalovanému podíl na ztrátě bylo právem žalobkyně. To, že tak po dobu 6 let nečinila, nemá za následek ztrátu jejího nároku. Právo na zaplacení podílu na ztrátě se pouze promlčovalo (§ 609 o. z.). Nelze z toho ani dovodit tvrzení žalovaného o výpovědi smlouvy na konci roku 2018. Chování žalobkyně ohledně účtování podílu na ztrátě jednatel žalobkyně vysvětlil přátelskými vztahy s žalovaným. To potvrdili i svědci.
12. Nárok žalobkyně vycházel z uzavřené smlouvy, rozpor s dobrými mravy nebyl shledán. Žalobkyně vyzvala žalovaného k zaplacení podílu na ztrátě v roce 2024, následně vystavila fakturu. Žalovaný ve sjednané 14denní lhůtě dluh nezaplatil, dostal se do prodlení, proto žalobkyni vzniklo právo i na úroky z prodlení podle § 1970 o. z. a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.
13. Odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný včetně výroku o náhradě nákladů řízení potvrdil (§ 219 o. s. ř.).
14. V odvolacím řízení byla úspěšná žalobkyně. Podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. jí vzniklo právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Podle § 7 bod 6, § 11 odst. 1 písm. d), g) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. náleží žalobkyni náhrada odměny advokáta za dva úkony právní služby po 11.100 Kč a náhrada hotových výdajů po 450 Kč (vyjádření k odvolání a účast u jednání), celkem 23.100 Kč. Krajský soud uložil žalovanému nahradit žalobkyni k rukám jejího zástupce náklady odvolacího řízení v celkové výši 27.951 Kč včetně 21 % DPH ve výši 4.851 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku (§ 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva,

při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Účastník může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni. Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný navrhnout soudní výkon rozhodnutí.

Hradec Králové 7. října 2025

JUDr. Martina Borovcová v. r.
předsedkyně senátu